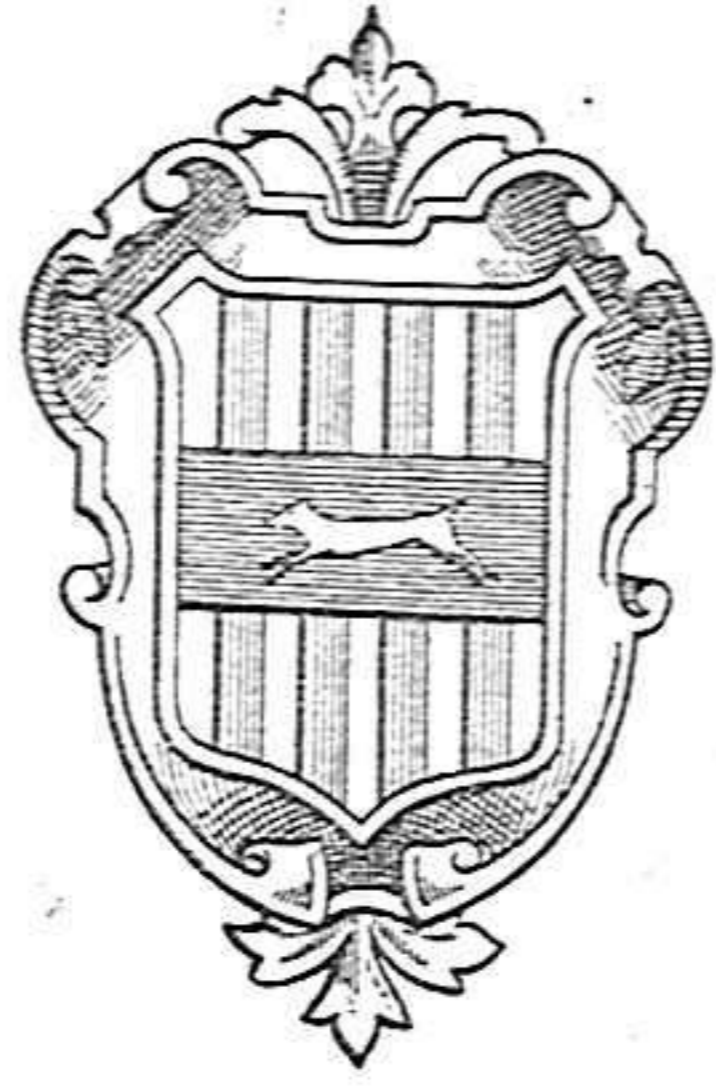

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 5 DE FEBRER DE 1916

Núm. 58

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

L'INTERNACIONALISME PAPAL

A un dels números anteriors, nostros amics pogueren veure la carta que'l Papa Beneí XV envià a l'il·lustríssim Dr. Josep Torras i Bages, Bisbe de Vich, felicitant-lo per la seva Pastoral sobre l'actitud de Sa Santedat davant la guerra Europea; avui, que tenim lleguda, trasladam a nostres columnes, traduït al català, el següent capítol del preciós follet:

«El Papa és, dins el món, l'únic home internacional, i de consegüent pot parlar a totes i cada una de les nacions, com si cada una d'elles fos la seva pròpia. En cap no és estranger. Per ell no hi ha fronteres, ni diferència de llengües, ni distinció de races, ni preferència d'estaments, d'organitzacions polítiques: la seva misió està en fer respectar l'home, perquè és desxifrador d'aquella llei que, segons Sant Pau, s'enclou en tota la plenitud en l'amor als homes: el qui estima el pròxim, diu el gran Apòstol, ja ha complida sa llei.

«Tot esperit lliure comprèn la neutralitat del Papa en una guerra general com la d'ara, perquè la guerra és una interrupció del dret, i quant el dret està suspès, el representant de la justícia, en el seu més alt concepte, no s'ha de mesclar en la baralla, sinó resguardar-se per tal de procurar la pau i sostenir el ritme de la justícia humana, bon punt sia l'hora de que les potestats polítiques pensin en compondre les qüestions que promogueren la lluita. Perquè el Papa és dins el món no solament el Pontífex màxim del poble cristià, que és un poble internacional, el Summe Sacerdot d'una rerelegió cosmopolita, sinó que és l'orque més autoritzat del dret natural, de manera que la seva caracterització en aquest darrer sentit, el posen en la més oportuna situació per intervenir en les qüestions que's mouen entre les nacions.

«Perquè el Papa és el més home i el més home entre els homes.

«Està identificat amb la substància humana; per ell rès no hi ha del que pertoca al nostre llinatge que li sia indiferent; per raó del seu càrrec té relació d'amor amb tots els pobles de la terra, la llei de la qual és suprem magistrat és la llei de la humanitat, i, segons els principis essencials d'ella, no's pot imposar per força, sinó que deixa ben

bé lliure el franc voler, i la coacció pròpia per fer-la complir està en la consciència de cada hu. Cap a la fi la llei divina consisteix en el recte ús del franc voler. De consegüent, el Papa està identificat amb cada un dels individus del seu llinatge, encara que que no sien cristians, puix malgrat que la seva magistratura és sobrenatural i ultramondana, té, però, com primera obligació el procurar la puresa i l'equilibri de la naturalesa, perquè té la misió d'enlairar-la i de no contrariar-la; i l'altre món, al qual ha d'encaminar els homes, que és el reialme de la justícia i de l'amor eterna i absoluta, requereix que aquest món en sia preparació i vestibol, i que, de consegüent, els homes visquin a la terra sense mancament, o el més petit possible, d'aquella sobirana llei de les consciències que'l Criador gravà en els nostres cors,

«El Papa, pel lloc que ocupa, és el menys home entre els homes, perquè és el que està menys subjecte a les condicions de lloc i temps, de modes transitoris, de doctrina, d'ambicions de família o de raça, estímuls tan poderosos en els altres homes que's pot dir que en gran part determinen la direcció de la conducta llur, El Papa, per la doctrina que professa i ensenya, s'ha, de fer tot per a tots, sense distinció de nacional i estranger: ha de veure la raó i la justícia allà on sia, encara que la tingui un gentil o un heterodoxe; el poder, la riquesa i la ciència, segons la llei que ensenya, tenen una valua secundària i subordinada a la justícia i a la caritat, i el *fiat aequalitas* de Sant Pau ha d'ésser l'objecte final de la influència esperitual que té sobre tots els pobles de la terra.

«L'interés propi és sempre enemic de l'interés dels altres. Els caps de les nacions, els homes d'Estat defensaran el que judiquen ésser més convenient al poble que representen: són, si voleu, més homes qu'el Papa, massa homes perquè estàn localitzats, perquè els tira una determinació cap a un sentit particular, perquè no's mouen dins un ambient lliure, perquè actüen no empesos per l'amor a tot el llinatge, sinó per una afició més forta a un troç del mateix. Són homes d'aquí o d'allà, d'una llengua particular, d'una raça determinada, d'un poble que té una constitució social i política pròpies i un comerç i una indústria que's tem competències. I diem més homes qu'l Papa perquè el

Criador, pels seus inefables disgnis, volgué posar e's homes en les tals condicions ben segur per activar la vida, pel desenrotll de la multiplicat de virtuts que en el nostre llinatge s'exerciten; però aquestes condicions contràries dels diferents pobles els entrecreuen fàcilment en la pràctica de la vida internacional; i per això que cal hi hagi en el món qui sia menys home, qui estigui més damunt els homes, amb igualtat d'afectes envers tots ells, sense determinacions particulars; un home universal, que participi de tots els temps, que no sia influït per les coses transitoris, encara que les conegui i judiqui, sinó que fiti la vista en les eternals, i que pertanyi, pel seu càrrec, a tots els pobles de la terra, lligat amb ells per la cosa més substancial de la naturalesa humana, que és la consciència.

«Això escrivim potser semblarà a algú una especulació massa idealista, enfora de la realitat vivent, de cap influència en el moviment humà; i és, però, molt cert que cap a la fi l'esperit és el que mou els homes, és el vent que infla les onades en aquesta mar racional del nostre llinatge, el que empeny la nostra activitat, el que enforsa o alça; i obeïnt a un instint íntim, en les actuals circumstàncies de la guerra que flagella gairebé tot el món civilitzat les parts bel·ligerants no's casen d'escriure publicant apologies de la seva conducta i acusacions als contraris, volent els uns i els altres crear a les nacions neutrals un esperit públic que'ls a favoreixi; puix així pesen afavorir la seva causa nacional, perquè comprenenque cap a la fi l'esperit és la font de la vida.

Versió rimada del Salm I.

«*Beatus vir qui non abiit in consilio
impiorum...*»

A Mu Josep Vall, en agraïment
als seus «Pensaments per brindar al Sacerdot-poeta.»

Benaurat el qui camina
per les vies del Senyó
i defuig en sa doctrina
tot consell de perversió.

Benaurat l'home que's gosa
de posar en Deu l'esprít
i en la seva llei reposa,
méditant-la dia i nit.

Tal com l'arbo que's regala
prop del riu, ell florirà;
en son temps ¡cóm farà ga'a
del bell fruit que donarà!

Mai caurà la seva fulla,
ni rebrà l'açot del vent
que sovint les flors despulla.
Ell 'nirà sempre en augment.

No aixís el qui en malesa
de pecat s'haurà gaudit;
vindrà el torb, i a sa escomesa
d'aquest món serà expel·lit,

car per l'ànima malvada
no hi haurà consolació
ni en la patria benaurada
tindrà lloc el pecadò

Per les vies de bonesa
el Senyor hi fa camí;
tota via de malesa
vindrà un jorn que tindrà fi.

ISIDRE CASTELLS, *Pvre.*

COLABORACIÓ

Cuestión de Derecho Penal

¿Debería admitirse entre las circunstancias atenuantes la confesión del delito?

Si examinamos nuestras antiguas leyes, observamos que su nota característica es la severidad, y no consideraron nunca la confesión de un delito como circunstancia atenuante de la pena correspondiente al mismo; por el contrario, apelaban al tormento para arrancarla al inculpaado, y no creyeron conveniente ofrecer ningún estímulo para conseguirla voluntariamente. Así se vé que el Fuero Real y las Partidas, después de enumerar varias clases de conosciencias, negaron todo valor a la confesión espontánea que el reo hiciese de su crimen, y sólo ordenaron que se ratificase la dada por el mismo con ocasión del tormento, y que no tuviese ninguna fuerza la prestada por miedo de la muerte o por deshonor.

El antiguo Código Penal otorgaba alguna recompensa al que se confesaba autor de un delito de conspiración, lesa magestad y falsificación; pero el Código vigente, en que resultan taxativamente señaladas las circunstancias que eximen y atenuan la responsabilidad criminal, artículos 8 y 9, no aparece la de confesión espontánea del procesado.

La presente cuestión revista una importancia grandísima, digna de seria meditación, tanto, que, a nuestro juicio, de su afirmativa resolución depende evitar en muchos casos la infracción de un deber religioso, social, y hasta de dignidad humana; la impunidad de graves y alarmantes delitos, la más infundada e injusta desproporción en las penas, y servirá para cimentar sólidamente el prestigio de los dig-

nos jueces y tribunales, encargados de aplicarlas.

Los delincuentes que confiesan la ejecución del delito revelan por este medio su arrepentimiento de haber delinquido, su deseo de reparar el mal causado, y de expiar su culpa; y esta supone que su índole y sus tendencias naturales no son las que suelen llamar algunas congénitas al crimen; que si a pesar de ellas han llegado a delinquir, ha sido por un extravío momentáneo y accidental de su corazón y de su voluntad, ocasionado, tal vez, por la ignorancia de sus deberes, que es lo más frecuente, y se demuestra por la estadística criminal, en que resulta que la mayor parte de los reos son analfabetos, infiriéndose lógicamente que en tal estado mal podrán conocer la extensión de la pena en que incurren y del daño que causan con el delito; y por lo tanto, hay méritos para estimar que no obraron con toda la libertad necesaria para que aquella acción pueda serles imputable con la misma intensidad que si hubieran tenido completa intención de producir el mal.

Se robustece también esta idea con la observación de que la ley penal, para ser buena, ha de reunir, entre otras cualidades que expresa el canciller Bacon de Varulamio en el aforismo 7.º de su precioso «Ensayo de un tratado sobre la justicia universal», las de ser justa en sus preceptos; estar en armonía con la organización política del Estado y engembar hábitos virtuosos en los súbditos. En nuestro juicio, la ley penal que rechaza la confesión como circunstancia atenuante, parece que dice implícitamente al reo: oculta o desfigura la verdad atribuye tú criminalidad a otro u otros; viola el precepto de la religión que la ley política del Estado reconoce como oficial; no respetas a la autoridad que te interroga y exhorta a que digas la verdad.

Estas son las consecuencias naturales é inmediatas, según nuestra humilde opinión, de que en la ley penal no se determine como circunstancia cualificativa de atenuación, la franca y verdadera confesión del delincuente, viniendo de esta manera ahogar los gritos de la conciencia sincera é imparcial y sin prejuicios, como las imprecauciones de los condenados de la «Divina Comedia» se ahogan

per l'acra senza estella.

El escritor antes citado, dice en el aforismo 10 «que la limitación de la prudencia humana hace que no pueda abrazar todos los casos que trae consigo el tiempo, de lo cual previene que se presenten con frecuencia algunos omitidos y otros nuevos, que pueden suplirse o remediarse por la analogía, por los ejemplos o por las jurisdicciones que deciden, según la inspiración de una conciencia recta y con una sabiduría discrecional». Todos estos remedios deben ser aplicables al caso de que venimos tratando, y los juzgados y tribunales parece que debieran tenerlos en cuenta al dictar sentencia definitiva, fundándose en la circunstancia 8.ª del art.º 9 del Código vigente, porque dice «que se estimará por cir-

cunstancia atenuante cualquiera otra de igual entidad y análoga a las comprendidas en el mismo artículo.

Nuestro inmortal Código de las Partidas, y, siguiendo sus sábias teorías ciertas naciones, han admitido el principio de analogía, y algunos tribunales superiores han estimado como atenuantes, no sólo la confesión, sino el arrepentimiento y la restitución de los efectos hurtados o robados, que no se conciben sin la primera. Opinamos como Bacon, en su aforismo 96 «que si se hubiese pronunciado sentencia sobre algún caso en un tribunal superior, y ocurre el mismo después en otro, no debe procederse a pronunciarla hasta que la cuestión se illustre y se consulte en una reunión de magistrados más elevados, a fin de que las sentencias pronunciadas, si fuese necesario rescindir las, se sepulten, al menos, con honor».

Podríamos citar infinidad de casos en que en varios delitos, siendo dos los autores, y no existiendo más prueba contra uno de ellos que el careo, se ha condenado al que tuvo el valor heroico de confesar la verdad, al que acató los preceptos del juez que le exhortó a decir la, al que fué causa que no quedara impune un grave delito, y se sobreesgó con respecto al inconfeso.

Lo dicho nos demuestra que, no sólo en el Código Penal, sino en las leyes orgánicas de tribunales deben penetrar sábias reformas que exige la recta administración de justicia penal y civil

MARTÍN RIUMBAU,
Juez municipal.

Sineu 31 Diciembre 1915.

Diu L'Apostolat Franciscà:

Tercianies de Mallorca, este año a Montuiril

—Son muchos los que lo ignoran. En el altar mayor del *Puig de San Miquel* de Montuiril se venera, como imagen principal, una preciosa estatua de la Santísima Virgen Maria con el título simpático y atractivo de *Nra. Sra. de la bona Pau*. Hoy que el mundo arde en espantosa guerra por sus cuatro costados llevándose al sepulcro por miles y millones lo más joven y hermoso de la humanidad, o dejándola lisiada para siempre ¿a donde han de ir los hijos de Pobrecillo de Asis, sino al Santuario de la Virgen de a buena paz, para impetrarla? No nos ovidamos de que nuestro gran Patriarca al saludar a las gentes o hacia diciéndo: *El señor os de su santa paz*.

Es muy admirable el efecto que en los artríticos produce la «Piperazina Dr. Grau» ya que es de resultados excelentes en el reuma, arenillas, mal de piedra, gota, ciática, cólicos nefríticos, neuralgias; etc. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

VARIES

LA CREU ROTJA

Celebrà sessió, diumenge passat, la Directiva d'aquesta Institució, per prendre alguns acorts d'importancia.

Primerament s'acordà dirigi un ofici a totes las Autoritats locals per posar dita societat a la seva disposició. S'acordà ademés invitar a un celebrat pœta inquer a que compongui un himne a la Creu Rotja.

Per les diades de Carnaval sabem se té en projecte preparar una gran carrossa alegòrica, amb l'objecte de postular fondos per la marxa de dita Institució en nostre Ciutat.

Sabem també que algunes persones han dat alguns donatius en especi a la Creu Rotja. Mereixen mencionar el següents: Tota la roba necessaria per la Bandera, donatiu de D. Joan Ravell; una asta per la mateixa, id de D. Miquel Esteva; el confeccionar-la, id. de D. Josep Aguiló, Sastre; un escut de fusta per la fatxada de la casa, id de D. Joan Ferrer; el pin'ar dit escut, id. de D. Rafael Morey.

LA UNIÓ INDUSTRIAL

Reunida dia 30 de gener, aquesta enfidat, en profitosa assamblea per a tractar dels seus assumtos, acordà posar un telegrama a la Direcció General de Correus, interesant-li la millora del transport de paquets postals de Inca a Palma.

La Unió Industrial ha fenguda la satisfacció de rebre la següent contestació telegràfica:

«Sr. D. Pedro Cortés Presidente de La Unión Industrial.—Inca.

Madrid 1.º de Febrero.

La Dirección General de Correos dedica prefèrente atenció al servicio de paquetes postales, Inca a Palma, estando pendiente implantación, de segundas expediciones, de dificultades surgidas con Compañía Ferro-carril que espero se resolverán en breve mediante gestiones activas que vengo practicando.

Saludo asamblea afectuosamente y a su digno Presidente».

SINDICAT OBRER LA PAU

Demà, dia 6, aqueixa societat obrera solemnizarà la festa de sa Patrona, Ntr.ª Sr.ª de la Pau, amb els actes següents:

A les 9 del matí: *Baranar de companyerisme*, an el saló del Sindicat.

A les 10: Una funció religiosa a San Francesc. E-hi haurà una missa cantada que se aplicarà en sufragi dels socis difunts i sermó que predicarà el Rnt. P. Pere J. Cerdá, Franciscá.

A les cinc i mitja del cap-vespre: Reunió familiar an el Sindicat.

Hem estat convidats an aqueis actes.

AN EL SEMINARI

S'altra diassa s'organirà una festa literaria an el Seminari Consiliar, que consistí en que

nostro amic coral N'Andreu Caimari, llegís el drama que ha compost del B. Ramón Lull, i que, an els intermedis, fessin música lo més atxerida els seminaristes.

Hi hagué força d'aplaudiments i entusiasme.

Però lo més bò va ésser que's rebé un comunicat del Palau que deia que's creava una *Beca Luliana* i que's fos donada, a judici del Rector i Claustre de Profesors, a un seminarista bon al·lot i de capacitat. I tot seguit, se proclamà dita Beca a N'Andreu, as-mig de s'aplaudiment i alegria dels saminaristes i de tota la casa.

Perque nostros llegidors vegin l'importancia d'aqueix acte, hem de dir que En Caimari ja gaudia d'una Beca per tot el temps de sa carrera.

El Felicitam de bon de veres.

A LA SAPIENCIA

Mitjantsant brillants oposicions En Bernat Ramis i Ramón ha obtenguda una Beca an el col·legi de la Sapiencia.

Que li s'a enhorabona i que sa Mare el vegi florir en virtuts i ciencia.

CENTRE MAURISTA

Dimecres, dos del present mes, sa Junta General del «Centre Maurista d'Inca» celebrà la sessió reglamentaria de cap-d'any, per a renovar la mitad de les Juntas Directiva y Consultiva i resoldre altres assumtos d'ordre interior.

S'acordà que'l «Centre Maurista» i la «Jovenut Maurista» se fusionin en una sola entitat, conservant la primera denominació. I feta la corresponent elecció, quedaren constituïdes les Juntas que han de governar dit Centre, de la següent manera.

Junta Directiva

President: D. Miquel Pujades Ferrer.
Vice-President: D. Joan Gelabert Beltrán.
Vocal primer: D. Joan Pieras Ramis.
Vocal segon: D. Joan Fiol Beltrán.
Vocal tercer: D. Joan Gilet Martorell.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	95'00	el quintá
Blat	a	21'50	la cortera.
Xexa	a	23'00	id.
Sivada	a	10'00	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ordi	a	11'00	id.
id. foraster	a	10'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	21'50	id.
id. per bestia	a	20'50	id.
Blat de les Indies	a	21'00	id.
Fasols	a	36'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
Id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	35'00	id.
Garroves	a	6'50	

Moviment de població durant el mes de gener

NAXAMENTS

Dia 2.—Maria Llopis Rotger filla de Gaspar i de Coloma.

Dia 5.—Bartomeu Arrom Amer fill de Miquel i d'Antonia.

—Antonia Arrom Amer filla de Miquel i de Antoni.

Dia 5.—Miquel Llabrés Barceló fill de Juan i de Margalida.

—Margalida Ferrer Bicon fill de Jaume i de Isabel.

Dia 13.—Miquel Ramis Quetgles fill de Pere i de Antonia.

Dia 14.—Juan Beltrán Moragues fill de Jaume i de Juan'Aina.

Dia 17.—Ramón Llabrés Figuerola fill de Juan i de Margalida.

Dia 18.—Maria Marqués Jaume fill de Juan i de Maria.

Dia 20.—Antonia Llompart Bestart filla de Gabriel i de Juan'Aina.

Dia 25.—Maria Figuerola Coll filla de Ramón i de Margalida.

Dia 24.—Maria Martorell Alorda, filla, de Antoni i Catalina.

—Juan Pujol Melis, fill de Jaume i de Catalina.

—Antoni Pujol Melis, fill de Jaume i de Catalina.

DEFUNCIONS

Dia 7.—Catalina Fiol Beltran, fadrina, de 25 anys morta a consecuencia de febre tifoidea.

Dia 14.—Juan Llobera Janer, fadrí de 16 anys, mort a consecuencia de Meningitis.

Dia 17.—Juan Perelló Mateu, casat de 72 anys mort a consecuencia de Apoplegia cerebral.

Dia 21.—Andreu Truyol Beltran, casat, de 76 anys, mort a consecuencia de tictèria.

Dia 25.—Margalida Lliteras Bauzá, religiosa Franciscana, de 23 anys, mort a consecuencia de Tuberculosis pulmonar.

Dia 27.—Maria Llabrés Pujadas, de 2 anys, morta a consecuencia de Meningitis.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures— En papé una peseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y milesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores— 30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Llubí. Una 25 cent.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

Tip. M. Durán —Inca.

FOMENT SOCIAL

BOLLETÍ DEL CÍRCOL D'OBRERS CATÓLICS.-INCA.

DOS MOTS DE PRESENTACIÓ

Els subscriptors de *La Veu d'Inca*, segurament, estranyaran la presentació an aqueixes columnes d'un bolletí d'una societat particular; estranyesa que aviat quedarà desvanescuda si's té en compte que'l càrrec de president de la Societat i de director de la *Veu* los assumeix la mateixa persona; i més que això, si's considera que'l Círcol d'obrers catòlics d'Inca representa una gran part de nostre poble, per quant en son Casal popular troben cabuda una partida de entitats que son la flor del catolicisme inquer, a qui *La Veu d'Inca* està consagrada.

Per altra part, els abonats en el setmanari inquer, no hi perdran res en la inclusió d'un bolletí a la plana de anuncis. El perjudicat en tot cas serà l'Editorial que, amb esplendideç que l'honra, mos cedeix gratuïtament la plana que sol donar algun rendiment.

Fetes aquestes observacions, solament ens queda a dir que'l Bolletí sortirà cada mes, o més vegades quant convengui, per noticiar les actuacions de la Societat i donar calor a sos projectes que's vagin cristallisant: projectes i actuacions que sempre han de resultar, atesa la finalitat del Círcol, en benefici de la cultura i la formació moral de la Ciutat dels nostros amors.

LA COMISIÓ.

OPTIMISME

Nasqué nostre Círcol l'any 1900, per lo mateix té 16 anys de existencia. La seva infantesa va esser proli llarga i sa pausada crexensa donà enfortiment de convicció en els qui amorosament l'encobeïren. Després d'una florida magnífica ha tenguda una desmembració saludable. Per voler la Junta Directiva la sanitat de sos individus, segons la tassis de la moral catòlica, la Societat s'és vista un poc desmembrada, degut a freballs de saga dignes de millor causa.

Hi ha que ser optimistes.

Les etseciades en els arbres fan posar noves arrels i esponera. Ja queda ben poc fruit danyat, el qui no ha caigut en la turbonada està ben adherit al brançam i reb saba saniosa de la soca social. Queden més de docents convençuts que la faràn anar avant, mal-grat sos enemics. No, el contra-temps, no desbaratarà sa marxa triomfant que, gracies a Deu, encara té. En les noticies que anam a donar se podrà veure que no som un gra d'anís, sinó una pinya plena d'esperances salvadores i de saba fruitera.

UN SOCI FUNDADOR.

INFORMACIÓ DE CASA

EL NOU CONSILIARI

En fetxa de 9 desembre passat, el President del Círcol rebé un ofici de la Secretaria del Bisbat, en que li participava que, per falta de salut, Mossèn Tomàs Mora havia renunciat el càrrec de consiliari, que'n tant de afany havia desempenyat, i que's nomenava per substituir-lo a Mossèn Sebastià Llabrés.

El nomenament de Consiliari en la persona del Sr. Llabrés, va ésser ben rebut per tots el socis.

Que li sia enhorabona.

JUNTA GENERAL

Dia 9 de gener es reuniren els socis en Junta General reglamentari. Després d'haver-se aprovats els comptes generals de 1915, prengué possessori la nova Junta, quedant constituïda en lo personal que segueix:

President: D. Miquel Duràn Saurina.
 Vice-President: » Bartomeu Fiol Colóm.
 Bibliotecari: » Antoni Socias Payeras.
 Depositari: » Joan Pieras Ramis.
 Vice Depositari: » Matgi Prats Coll.
 Vocal 1º: » Francesc Brunet Gelabert.
 » 2º: » Llorens Duràn Gomila.
 » 3º: » Joan Buades Domenech.
 » 4º: » Joan Corró Mateu.
 Secretari: » Miquel Pujades Borràs.
 Vice-Secretari: » Jaume Fuster Miró.

ESCOLA NOTURNA

Des que va d'any regenta la Escola noturna del Círcol d'obrers D. Pere Riber, Professor de la Academia Tècnica d'Inca, amb aprofitament dels alumnes i satisfacció dels pares que envien a dites classes sos fills.

Dins breus dies es comensarà una classe de dibuix i geometria pels socis i sos fills que vulguin instruir-se i preparar-se per sos respectius oficis.

Vaja company i amics, aprofitar aquestes ensenyances i desmentir, una vegada més, que'ls catòlics siem retrògrades!

ACORTS DE LA DIRECTIVA

Entre'ls acorts que durant el gener té presos la Junta Directiva, per la seva importancia son dignes de publicitat els dos següents:

Cuota de Entrada

A fi de facilitar l'entrada a la Societat a les persones que vullin ésser socis, la Junta ha concedit, durant tres messos, com un especí de Jubileu, disponguent que solament se pagui 2 reals de cuota d'entrada an els socis numeraris, en lloc de 10 reals com s'ha pagat fins ara.

Alà, indecisos!... A aprofitar la ocasió s'ha dit!

Comisió Cultural de Propaganda

A més dels Srs. Consiliari i President, que son de caxó en tot desval'lament intel·lectual, foren nomenats per formar tal Comisió N'Antoni Socias, Bibliotecari del Círcol, En Jaume Estrany i en Bartomeu Caimari amb facultat de poder d'axemplar amb altres elements dita comisió.

1... A FER FEINA ENSEGUIDA

En la primera reunió que ha celebrada la Comisió cultural, prengué l'acort de publicar el present Bolletí, aprofitant les bones disposicions dels de *La Veu d'Inca* i cridar, per de prompte, a sa tasca, el soci protector Mossèn Josep Aguiló que fa bona

feine i té sa mà trencada amb això d'escriure.

¿Que vos pareix? que aniran a rumbo o no!...

CÀTEDRA DE DECLAMACIÓ

La antiga Càtedra de declamació que durant la existencia del Círcol ha tengudes temporadas de gran èxit teatral, que encara se recorden amb satisfacció, estava poc menos que abolida degut a circumstancies d'estament, d'edat o eusencia de molts d'individus que la formaven. Mes ara se torna reorganisar baix la direcció d'En Jaume Estrany amb element jove; i... ja'n tornarem parlar d'aquí una temporada si heu serà hermosa i educadora la seva obra.

DONATIUS

En Miquel Pujadas, secretari de la Societat ha regalat un penjador per la Secretaria.

Ademés: Mossèn Miquel Llinàs Ecnom, Mossèn Tomàs Mora, Mossèn Sebastià Llabrés, Consiliari del Círcol, D. Pere Amer President de la Caxa Rural i D. Miquel Duràn President de la Societat, s'han suscrits per pagar una pesseta mensual cada un, per ajudar als gastos de l'Escola noturna.

Que la Sagrada Familia, Patrona de la Societat, los ho pag amb força de bendicions; i que'l bon exemple tenga imitadors.

NOUS SOCIS

Han entrat a formar part de la Societat en calidad de socis numeraris el següents senyors:

En Pere Llompart Prats, de 24 anys, sabater, viu al carrer del Rei (Ve a substituir son pare que Deu cridà a l'altra vida).

En Josep Llinàs, de 19 anys, d'ofici sabater, Eucarià.

En Jaume Fuster Cortés, de 17 anys, ofici sabater, viu al carrer dels Angels.

També ha entrat a honrar la Societat en calidad de soci protector el M. I. Mossèn Joan Quetglas, Canonge i Secretari del Bisbat.

I, finalment, En Bartomeu Caimari, de 19 anys, escrivent, s'és fet soci aventual.

CONPTES

La caxa del Círcol tancà els seus llibres dia 31 de desembre de 1915, amb el següent resultat:

RESUMEN

	Ptas.
Existencia de 1914	902'00
Recaudat per tots conceptes	2818'05
	Total 3720'05
Pagaments per tots conceptes	3432'00
	Existencia 288'05

La Societat durant l'any 1915 ha tengut molts de malalts, pagant en dietes de socòs 1165 pessetes i 78 per a tres Families de socis difunts per ajudar als gastos d'enterrament i llimosna de missas reglamentaries.